

LEVICOVINY.

elektronický zpravodaj Levice

podzim 2022

Vážení a milí čtenáři,

nechce se mi to ani věřit, ale další víc jak čtvrt rok uplynul a po letních Levicovinách přichází podzimní. Přestože měla většina našich členů a sympatizantů plné ruce práce s kampaní do komunálních voleb, podařilo se nám v tomto čísle shromáždit několik zajímavých textů. Jedním z nich je dokonce rozhovor s odborníkem a členem Die Linke Jonathanem Schmidtem-Dominéem. Mám z toho nesmírnou radost a chtěl bych tímto poděkovat všem členům redakce za jejich svědomitou práci. Poděkování si samozřejmě zaslouží i všichni další straníci, kteří do Levicovin občasně přispívají a s chutí je čtou.

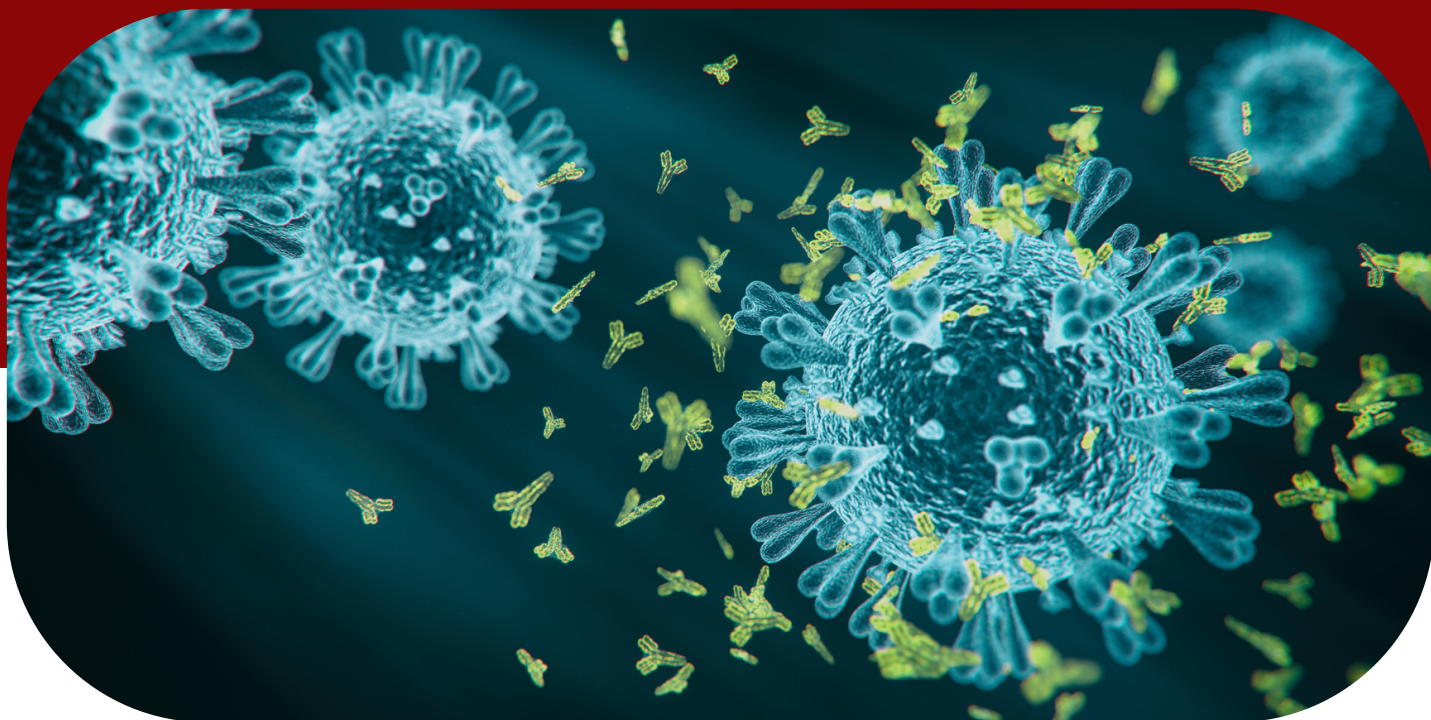
Už teď mohu říct, že vzhledem k současným společenským náladám a politickému dění budeme mít do příštího čísla mnoho námětů k dalšímu psaní.

OBSAH:

1. Jonathan Schmidt-Dominé o strategii nulového Covidu ...strana 2
2. Levice ve světě: volební monitor... strana 8
3. Komentář: Proč umělcům vadí levicovost?...strana 10

Jonathan Schmidt-Dominé o strategii nulového Covidu

Tomáš Starý

Ahoj Jonasi, ty jsi z Německé organizace ZeroCovid.de, můžeš nám ji prosím představit?

ZeroCovid (“Nulový covid”, pozn. překladu) DACH byla spuštěna jako kampaň v lednu 2021 zahrnující jednotlivce ze široké škály levicového politického prostředí i dříve neorganizované lidi z Německa, Rakouska a Švýcarska. O měsíc dříve velké množství renomovaných epidemiologů, virologů a vědců v oblasti veřejného zdraví vyzvalo k řešení pandemie strategií eliminace nebo alespoň maximálního potlačení, kdy by byly infekce potlačeny na regionální úrovni, zatímco každý region by pak měl být chráněn před novými ohnisky. V tu chvíli už však střední Evropa prošla druhou a nejsmrtelnější vlnou Covid-19, protiopatření ze strany vlády přišla příliš pozdě a příliš málo na to, aby vlnu potlačila, a bez jakéhokoli jasného dlouhodobého strategického cíle kromě zamezení kolapsu systém intenzivní péče a doufání v technologický zázrak vakcínami – zatímco v tu chvíli zejména lidé v pečovatelských ústavech, pro které vakcíny přišly příliš pozdě, hromadně umírali bez léčby. V tu chvíli se ukázal jeden hlavní důvod nedostatečnosti omezujících opatření: Snažili se vyloučit ekonomiku a zajistit nepřetržité pokračování kapitalistického vykořisťování jako obvykle – tím, že neuzavírali nepodstatnou výrobu, jen váhavě a neúplně nařizovali home-office (práce z domu) pravidla tím, že budou dělat nadměrné výjimky pro uzavření škol, aby rodiče

mohli nadále chodit do práce, a jinak pouze nařídít omezení volného času pracovníků. To poskytlo jedinečnou příležitost artikulovat populární program, který by zároveň odpovídal požadavkům vědy na dlouhodobou strategii potlačení pandemie, přičemž by do centra stavěl zásadní rozpor kapitalistické společnosti a snažil se oslovit širší občanskou společnost se zájmem o zdraví lidí, o záchranu životů obětovaných vládnoucí sociálně-darwinistickou politikou a také o zájmy těch marginalizovaných lidí, kteří byli obzvláště zanedbáváni a těžce zasaženi nedostatečným zvládáním pandemie.

My měli v ČR podobnou zkušenost. Fialova vláda s ministrem Válkem nic nezlepšila. S nezájmem o lidi a dostupnost zdravotní péče ignoruje existenci tzv. dlouhého Covidu, zatímco WHO předpovídá, že v Evropě postihne každou třetí ženu a každého pátého obyvatele celkem. Vlády, které obětovaly lidské zdraví ekonomice přišly jak o zdraví obyvatel, tak o fungující ekonomiku, a s tím i o morální legitimitu.

Dokážu zde rozpoznat určitý obecný vzorec: Za prvé, existují neshody a rozpory v rámci kapitálu. Od začátku pandemie dokonce někteří kapitalisté volali po opatřeních omezujících drobným způsobem provoz, která by umožnila rychlejší zotavení ekonomiky – což byla strategie úspěšně implementovaná zejména v Číně. Zatímco ostatní frakce kapitálu v Německu obvykle z nemonopolního sektoru středních společností, spolu s velmi otevřeně se projevujícími částmi maloburžoazie, obhajovaly krátkozraká, nejméně invazivní opatření, i když byla často ještě zranitelnější vůči účinkům nekonečně pokračujících polovičatých opatření než monopolní společnosti. Stát selhal jako „ideální totální kapitalista“ zaručující lepší dlouhodobou reprodukci kapitálu a mezi těmito požadavky jednal nevyzpytatelně a krátkozrace.

Pak je tu opakující se schéma popírání, zapomnění a nepodložené naděje na technologická řešení (tedy pouze testováním nebo očkováním bez komplexní strategie). Nejprve se popírá nebezpečí a nikdo nechce nést odpovědnost za přijetí opatření proti viru, pak se udržuje naděje, že imunita očkováním zastaví pandemii a že oběti na životech zůstanou omezené, a poté, co tato strategie selže, stovky tisíce mrtvých, nikdo už nechce mluvit o promarněné příležitosti pro jinou strategii, která mohla tyto životy zachránit.

Jaké byly požadavky ZeroCovid k potlačení šíření viru?

Abychom dosáhli takové kontroly, aby mohla být systematicky potlačována nová ohniska, požadovali jsme celoevropskou odstávku (lock-down) založenou na solidaritě s cílem zamezit dalšímu šíření infekce a zachránit co nejvíce životů, tj. uzavření továren, kanceláří, obchodů a dalších podniků, které nejsou nezbytné, a škol). Čtyři další požadavky konkretizovaly, jak pouze sociálně spravedlivý přístup může nejúčinněji a nejúplněji zastavit šíření:

1. Nikdo nesmí zůstat stranou. Lidé s nízkými příjmy musí dostat odškodnění. Lidé, kteří nesou hlavní břemeno pečovatelské práce (zejména ženy), musí být podporováni. Bezdomovci a uprchlíci musí být chráněni decentralizovaným způsobem a nikoliv koncentrováni, a tak vystaveni hromadnému šíření infekce.

2. Je třeba posílit zdravotnictví a pečovatelské domy. Jejich privatizace a neoliberální systémy odměňování je třeba zvrátit.

3. Vakcíny a další zdravotnické nástroje musí být považovány za globální společný statek, protože pandemie může skončit pouze tehdy, bude-li ukončena všude na světě, dokonce i v zemích s málo dostupnou zdravotní péčí.

4. Protipandemická opatření mají být financována uvalením zvláštních daní na příjmy podniků, vysoké příjmy a soukromý majetek.

Nespecifikovali jsme, kdo má tato opatření realizovat: Z části by to museli být státní aktéři, ale z části by to mohly být i odbory, místní solidární kolektivy nebo i divoké stávky, jako tomu bylo např. v Itálii na začátku pandemie.

Během krátké doby jsme nasbírali téměř 100 000 podpisů a vznikly desítky skupin organizujících místní akce.

Co se týká divokých stávek za bezpečnější pracoviště a lockdowny s plnou kompenzací mezd, všiml jsem si jich hlavně v zemích globálního jihu, někdy v USA, ale pravděpodobně méně jich bylo v Evropě. Jaká byla situace v Německu, měli jste nějaké vitální kontakty s odbory nebo kolektivy pracujících?

Divoké stávky a stávky řešící politické problémy (zakázané starým soudním rozhodnutím) jsou v Německu velmi vzácné. Mnoho lidí v naší kampani je však organizováno v odborech a my bychom mohli postavit na stranu našich požadavků krajské sekce odborového svazu služeb a odboru školství. Procesy však byly pomalé a nám se nepodařilo naši představu v rámci odborů široce etablovat. Přestože zejména na začátku pandemie byla i v Německu řada průmyslových dělníků pobouřena povinností udržovat výrobu bez odpovídajících zdravotních opatření, nedokázaly odborové svazy pandemii během vyjednávání řešit, nedožadovaly se hygienických opatření ani povinných testů, natož dalších politických požadavků.

Jak hodnotíte dosažení svých cílů? Na jaké hlavní problémy jste narazili a co byste nyní zvažovali dělat jinak?

Na jedné straně jsou samozřejmě všeobecné důvody: sektářství, všeobecná slabost levice, chybějící podpora ze strany hlavních institucí v rámci levice a odborů, někdy příliš byrokratické a někdy až příliš spontánní procesy, které nejsou schopné reagovat na politické aspekty pandemie. Ale nakonec musíme také přiznat, že naše kampaň – stejně jako mnoho podobných kampaní v jiných zemích – přišla příliš pozdě: Mnozí z nás již měli podobné myšlenky o nezbytnosti eliminační strategie Covid z levicové perspektivy na samém začátku pandemie, ale politizace pandemie prostě nebyla na stole organizací levice. Pokud by širší, lidový proces organizování mohl být úspěšný již na začátku roku 2020, mohli jsme být přesvědčivější a tlak na odstranění mohl být úspěšný dříve, než nové neomezené šíření na konci roku 2020, zejména v Evropě a USA, které také usnadnilo viru vrátit se do oblastí světa, kde byl celkem úspěšně potlačován a dlouho předtím, než se objevily nové varianty.

Takže byly dříve úspěšné strategie některých zemí (Kuba, Vietnam, Austrálie, Nový Zéland, Mongolsko...) nakonec neudržitelné.

Nicméně i v rámci Evropy jsou vztahy v kapitalistické výrobě propojené: Na vrcholu třetí vlny v Česku, kde byl Babišův režim zodpovědný za ještě mnohem závažnější masové oběti na Covid-19, jsme si mysleli, že bychom měli také zdůraznit německé kapitálové vlastnictví v Česku. a dovoz, zejména meziproductů z Čech pro německý průmysl a zapojit naše české soudružky a soudruhy do našeho protestu, abychom poukázali na to, jak bezohledné pokračování výroby v Čechách umožnilo zisky německého kapitálu.

Slyšel jsem, že jsi nyní členem politické strany Die Linke, která je součástí Evropské levice (European Left), a tedy sesterskou stranou naší Levice. Předpokládám, že tě k členství dovedlo i chybné řešení pandemie kapitalistickou vládou. Jaké politické postoje k pandemii a návrhy na její zvládnutí zaznívaly napříč německým politickým prostorem?

Naštěstí se německá levice do značné míry zdržela pokušení hledat Querfront s popírači Covidu, esoterickými antivaxery, antisemitskými konspiračními teoretiky atd. proti antipandemickým státním opatřením, protože to bylo pozorováno jako problém, např. ve Francii.

Zpráva jedné ze složek německé vnitřní zpravodajské služby dokonce obvinila radikální levici z dodržování hygienických opatření, nikoli z úcty ke státu, ale z úcty ke zdraví a životům svých bližních.

V parlamentu jak Die Linke, tak sociálně-liberální Strana Zelených, když byla ještě v opozici, požadovaly komplexnější opatření v oblasti veřejného zdraví, zatímco vládní konzervativci a sociální demokraté měli také vnitřní neshody, liberálové na volném trhu volali po laissez-faire, sociálně-darwinistickou pandemickou politiku, zatímco pravicovní populisté (jakmile již pandemie nemohla být koncipována jako něco, co by se dalo vyřešit uzavřením hranic) nakonec přijali sociální hnutí poháněná konspiračními teoriemi a antivaxovou ideologií.

Dokonce i někteří poslanci Die Linke podpořili naši kampaň nebo s námi spolupracovali. Celkově však strana zůstala příliš pasivní a příliš smířlivá, nedokázala se shodnout na vlastní vizi boje s pandemií, zatímco někteří izolovaní, ale známí členové strany dokonce přijali konspirační teorie, jiní straničtí ideologové kritizovali „totalitarismus“ Zero Covid přístup, ale bez toho, že by poskytli jinou jasnou alternativu. Panoval obecný trend, že i levice příliš důvěřuje vládě, že zvládne pandemii a omezila své organizační aktivity.

Efektivní potlačení šíření viru vyžaduje mezinárodní spolupráci. Můžeš nám říct více o ZeroCovid aliancích a mezinárodní spolupráci v minulosti a nyní?

Zero Covid Alliance (nyní „Pandemic Aids Network“ (čs. Síť pomoci v pandemii)) a World Health Networks (čs. Síť světového zdraví) se pokoušejí spojit vědce, kampaně a místní iniciativy z celého světa (jak z politické levice, tak z liberálních a někdy i ekonomických kruhů), sjednocené. z pohledu potřeby dlouhodobých strategií potlačování Covid-19.

V naší kampani jsme zdůrazňovali zvláštní odpovědnost Evropy a uznali, že ne všechny naše požadavky mohou být realizovány stejným způsobem v každém místě, např. rozvojové zemi a zároveň ujasnit, že Evropa má zvláštní odpovědnost a naše protipandemická strategie je zde podmínkou pro nalezení globální reakce na pandemii. Především nedostatek omezení (legitimizovaný vysokou úrovní medicíny intenzivní péče a dostupností vakcín a léčby) dělá z Evropy centrum šíření viru po celém světě, a to i do regionů, kde je intenzivní péče nedostatek a současné nejúčinnější mRNA vakcíny a léčby nejsou dostupné. Zadruhé, monopolizace technologií pro vakcíny, léčbu, testování a ochranné prostředky za účelem monopolních zisků evropského a amerického kapitálu vedla ke globálnímu nedostatku všech těchto položek a dramatickému nedostatku přístupu k těmto technologiím, zejména na globálním jihu. a také ke zhoršení důvěry ve vakcíny (kde jsou na globálním jihu poskytovány pouze vakcíny druhé třídy, pokud vůbec nějaké).

Myslím, že je stále třeba bojovat za politiku nulového Covidu (ZeroCovid) protože dokonce i ty nejlepší mRNA vakcíny mají relativně nízkou účinnosti proti infekci samotné. Vakcíny adaptované na varianty BA.1/4/5 na tom mohou být lépe, ale zatím to není dostatečně ověřené. Ano, jsou dobré v ochraně proti vážnému průběhu akutní fáze onemocnění. Ale také ne pro každého, takže nadúmrtím jimi nelze zcela zabránit. Při tom ale zároveň otevírají dveře normalizaci nadúmrtí z řady dalších příčin, a to bychom neměli připustit. Některé studie také naznačují, že vakcinace téměř nesnižuje riziko vzniku dlouhodobé formy nemoci a následků po nemoci (long-covid a post-covid) při infekci prorážející imunitní odpověď stimulovanou vakcinací. Více infekcí také znamená větší riziko mutace, která bude opět unikat vakcínám, bude klinicky destruktivnější a ještě se bude snáze šířit. Může vzniknout varianta, kterou prostě nezastavíme žádným prostředkem, ona zastaví nás. Lokální pokles klinické závažnosti mezi deltou a omikronem mohl být způsoben tím, že patogen přešel zpět na člověka z jiného zvířecího hostitele, na němž se zásadně proměnil. Myslím, že už v první, nebo druhé vlně pandemie toto dobře předpověděl v ČR evoluční biolog prof. Flegl, když uváděl, že při slepém promořování vyhrává evoluční závod v těle nakažených virová varianta, která se rychleji a agresivněji množí. Pokud by se aplikovala politika s větší snahou izolovat nakažené, bude evolučně preferována „tišší“ varianta, která nechá nakaženého vylézt z karantény ještě bez symptomů – třebas nakažlivější, ale méně nebezpečná. Náš závod ve zbrojení proti viru může být snadno prohraný, pokud v něm lidstvo vsadí jen na jednu jedinou zbraň – vakcíny.

To je důležitý bod. Politici hodně mluví o alternativách k zastavení šíření: Více a lepších vakcín, lepší léčiva a tak dále. Nicméně více infekcí znamená více mutací, což situaci komplikuje. Měli bychom proto otočit perspektivu a vakcíny, včasné testování a léčbu chápat jen jako nástroje, které nám pomáhají omezit infekce a zmírnit některé jejich důsledky. Samotné snížení počtu nakažených by ale mělo zůstat hlavním cílem jakékoliv humánní protipandemické strategie.

Zároveň platí, že vakcíny, především pak ty adaptované na omikron, jsou v zemích globálního jihu téměř nedostupné. Bez úspěšného zvládnutí pandemie budou lidé na globálním jihu nadále trpět, což v důsledku ekonomických závislostí i neutuchajícího generování nových variant přinese zkázu i globálnímu severu. Takže požadavek na zajištění dostupnosti vakcín pro globální jih pomocí uvolnění patentů na ně a dekomercializace jejich distribuce musí zaznívat silně i v případě, že by se ostatní požadavky ukázaly jako neprosaditelné.

Zde bych chtěl zmínit jednu konkrétní iniciativu, která není na levici příliš známá: V květnu 2021 WHO vyzvala k vytvoření centra pro přenos technologií vakcín mRNA, které nyní začalo fungovat v Jižní Africe, kde jsou producenti z celého světa. Svět by se mohl naučit vyrábět vakcíny proti Covid-19 pomocí špičkové technologie mRNA, která dokonce usnadňuje výrobní proces a poprvé by mohla mnoha zemím umožnit výrobu vlastních vakcín.

Ani Moderna, ani Pfizer/Biotech však neposkytly recepty na své vakcíny centru WHO, i když by to zefektivnilo přenos technologií a umožnilo by rychlejší rozšíření globálních výrobních kapacit, aby bylo zajištěno dostatečné množství mRNA vakcín pro celý svět, případně i proti dalším nemocem v budoucnu. Vlády se rozhodly postavit na stranu monopolních zisků těchto společností místo toho, aby se postavily na stranu globálního zdraví, i když vakcína Moderna Covid-19 byla ve skutečnosti vyvinuta ve spolupráci s veřejným americkým Národním institutem zdraví a i když výzkum společnosti Biontech byl financován z veřejných zdrojů německým státem stovkami milionů eur, přičemž i jeden z vynálezců technologie modifikace mRNA umožňující současné vakcíny podporuje projekt WHO.

Nyní však centrum WHO vyvíjí své vlastní vakcíny mRNA a zasloužilo by si větší podporu ze strany občanské společnosti a kampaní globální solidarity zleva. Neměli bychom také zapomínat, že u testů, léčby a ochranných pomůcek byl program ACT-A, který spoluorganizovala WHO a který tvrdil, že je odpovědí na globální nespravedlnost v přístupu k medicíně během pandemie, do značné míry neúčinný a selhal ještě více než pro vakcíny s distribučním schématem vakcín COVAX, které ani z velké části nesplnily svůj cíl proočkovat pouze 20 % chudší poloviny zemí světa v roce 2021. U těchto dalších technologií by výjimka z patentu mohla pomoci ještě více než u vakcín. Rozhodnutí Světové obchodní organizace o zřeknutí se patentů na tyto technologie však bylo dosud odloženo.

Kdy budou mRNA vakcíny adaptované na v současnosti převládající variantu SARS-Cov-2, označovanou jako BA.5.x, dostupné pro širokou veřejnost v Německu? Jaká je politika ohledně možnosti cizinců nechat se v Německu očkovat?

Vakcína cílená na BA.1 je už k dispozici, vakcína zaměřená na BA.4/5 bude dostupná v říjnu. Zásadou je, že buď musíte mít „pravidelný pobyt“ v Německu (toto je termín z práva EU a lze jej splnit oficiální registrací, ale pokud máte jiné doklady, že žijete v Německu, většinou to teoreticky také funguje) nebo potřebujete německé zdravotní pojištění.

A neexistuje žádná priorita. Existuje však pouze velmi úzké doporučení očkovací komise pro čtvrtou nebo pátou dávku (nad 60 let, imunokomprimovaní, a samozřejmě zdravotníci). Rozhoduje ale lékař, záleží na lékaři/očkovacím centru, zda se tohoto doporučení mechanicky drží, nebo je dokážete přesvědčit, že je pro vás injekce dobrá.

Děkuji mnohokrát za tvoje odpovědi. Zůstávejme solidární a v kontaktu.

Levice ve světě: volební monitor

Adam Ročárek

Po první, volebně slabší, polovině roku přecházíme do náročnějšího období. Ačkoliv většina voleb nás čeká až v posledních 3 měsících roku, už třetí kvartál přinesl levíci ve světě několik velkých úspěchů.

Rozpaky v Evropě vzbudily volby ve Švédsku. Jakkoliv tradiční Sociální demokraté i Zelení posílili, propad centristických stran a příklon některých z nich k pravici připravil levicovou koalici o většinu. V současnosti tak švédská pravice hledá způsob, jak sestavit vládu, a vyhnout se krajně pravicové straně Švédských demokratů s neonacistickými kořeny.

Historické zkušenosti bohužel dokládají přílišnou ochotu liberálních stran podporovat pravicové populisty ve snaze zabránit levici ve vládě. Budoucnost levice je tedy nyní ve Švédsku mlhavá.

Znatelně lepší výsledek zaznamenala levice ve volbách v Severním Irsku. Levicová Sinn Féin z přehledem zvítězila s 29 % hlasů, zatímco křesťanští fundamentalisté z Demokratické unionistické strany citelně propadli na druhé místo. Jde o první vítězství Sinn Féin v severoirských parlamentních volbách. Trockisté z Lidé před profitem sice oslabili, ale udrželi svého jediného zvoleného zastupitele.

Výrazně ospalejší je nyní sezóna v Asii, kde od posledního přehledu neproběhly žádné významné volby. V Indii proběhly sice volby prezidentské, ovšem indický prezident a viceprezident nemají v indickém politickém systému výraznější podíl na moci.

Amerika byla oproti tomu akčnější: Volby do parlamentu proběhly v alespoň jednom karibském státě a skončily výrazným úspěchem levice. Po volbách na Grenadě totiž proběhly volby i ve federaci Svatý Kryštof a Nevis, a do parlamentu se úspěšně dostaly celkem 4 strany. Skvělých 45,75 % získala Labouristická strana, která si tak samostatně zajistila parlamentní většinu. Druhou voličsky nejúspěšnější stranou se stala umírněnější středolevicová Lidová labouristická strana se ziskem 17,14 %. Avšak v důsledku většinového volebního systému zůstala z hlediska mandátů až třetí, neboť ji v tomto ohledu přeskočilo Hnutí znepokojených občanů se ziskem pouhých 11,82 % hlasů. Bez ohledu na tuto skutečnost Labouristická strana dominuje parlamentu dostatečně výrazně na to, aby mohla prosadit řadu reforem, například následovat příklad Barbadosu a přetvořit federaci Svatý Kryštof a Nevis na republiku. Stát by se tím zbavil oficiálního zařazení mezi státy pod vládou britské monarchie.

Úspěchy zaznamenala levice i v Africe:

MPLA (Movimento Popular de Libertação de Angola, Lidové hnutí pro osvobození Angoly) si udrželo většinu ve volbách v Angole. V Senegalů zase získal panafrický socialistický PASTEF (Patriotes africains du Sénégal pour le travail, l'éthique et la fraternité, Afričtí senegalští patrioti za práci, morálku a bratrství) a jeho koalice YAW (Yewwi Askan Wi, Osvobodit lid) téměř 33 % všech hlasů.

Centrističtí liberálové sice udrželi parlamentní většinu, avšak pro zcela novou alianci jde o velký úspěch.

V Republice Kongo zase posílila Konžská strana práce, která získala úctyhodných 112 z celkem 151 zastupitelů. Na závěr nesmíme zapomenout zmínit jeden z nám nejvzdálenějších států, až v Oceánii ležící Papuu Novou Guineu. Ta zažila návrat dříve oslabující sociálnědemokratické strany Pangu Pati, která přeskočila populistický Lidový národní kongres, a nyní kontroluje více než třetinu parlamentu. Její předseda James Marape byl zároveň znovuzvolen do funkce premiéra, kterou vykonává již od roku 2019, kdy vládní krize vedla ke svržení jeho předchůdce Peter O'Neill a jeho vlády. Jménem strany Levice gratulujeme všem zmíněným stranám, a přejeme jim i nám všem mnoho dalších úspěchů v celosvětovém boji za rovnost, svobodu a důstojnost!

Komentář: Proč umělcům vadí levicovost?

Roman Janouch

Nejen v západní Evropě, ale i v USA a řadě dalších tzv. vyspělých demokracií je cool být solidárním, sociálně citícím, prostě levicovým. Minimálně mezi většinou studentů, umělců a dalších mediálně známých osobností. To v zemích bývalého východního bloku je to pořád přesně obráceně. A nejinak v ČR.

Tady se celebrity, které se politice nevyhýbají zcela (a nutno podotknout, že těch je pořád většina - v našem případě naštěstí), snaží v drtivé míře nadbíhat momentálně vládnoucímu režimu, ať už je u moci partaj s členskou legitimací rudou nebo modrou. A nejvtipnější je, že řada těch celebrit, jak jim dnes říkáme, vystřídala ve svém poklonkování obě státostrany. Do listopadu 1989 kopaly za KSČ (připustíme, že většina musela, chtěla-li si zahrát či zasportovat), po majetkovém převratu ty "nejvzornější" ovšem okamžitě otočily a začaly mávat fanglemi OF a později převážně ODS. Nejvíc pak ty, které to ani neměly zapotřebí, protože ve svém oboru patřily mezi nejoblíbenější, a tudíž nejobsazovanější.

Jako třeba Jiřina Jirásková, Lucie Bílá, Marie Rottrová, Jaromír Jágr, Martin Dejdar, Ondřej Vetchý, Eva Holubová a nejnověji pak třeba Marek Eben, jenž podpořil aktuální kampaň ptákostrany před krajskými a komunálními volbami v Praze... Sympaták Aleš Háma či skvělý hudební skladatel Zdeněk Barták se zase netají svou podporou TOPky, podobně je na tom například Matěj Ruppert. Těm ke cti slouží aspoň to, že nemají problém s opačně smýšlejícími spoluobčany věcně komunikovat, nebo dokonce i spolupracovat. Tak jako svého času Karel Kryl, pro něhož byl polistopadový vývoj obrovským zklamáním, jak doložil svou Demokracií!

Samostatnou kapitolou mezi fanatickými antikomunisty po boji je naopak Janek Ledecký. S výjimkou svého chvályhodného ostře negativního přístupu k tzv. církevním restitucím hysterickým antikomunistům dlouho doslova vévodil. Jeho vykřikování, že kdyby se KSČM vrátila k moci, tak on by mohl v Divadle Kalich (kde tehdy autorsky i herecky působil) maximálně vytírat podlahy, bylo víc než trapné, zvážíme-li, že vystudoval prestižní Právnickou fakultu UK v Praze v době nejtěžší normalizace a ani umělecky do "revoluce" nijak nestrádal... Proč nebyl stejně zásadovým antikomunistou tehdy?!

Pak jsou umělci, kteří v kampaních kopou za kohokoli, kdo zaplatí, a nemají proto problém přihlásit se i k ČSSD (jako třeba Michal David), ale také ti, kteří skutečně k levici tíhnou. Není jich moc a nedávají to na rozdíl od rebela Jožo Ráže pro jistotu dvakrát najevo, ale i tak je jim třeba poděkovat. Konkrétně například Zdeňku Troškovi, Kateřině Brožové, Bořku Slezáčkovi či Sabině Laurinové. Najdou odvahu být i v tomto směru západnějšími další hvězdy, které jinak Západ přitom až nekriticky zbožšťují?

REDAKCE:

ŠÉFREDAKTOR: Vítek Prokop

REDAKTOŘI: Adam Ročárek, Roman Janouch, Vojtěch Juřica

TEXTOVÝ EDITOR: Milan Fujda

GRAFICKÁ ÚPRAVA A DESIGN: Vítek Prokop

KONTAKT: levicoviny@seznam.cz

LEVICOVINY - elektronický zpravodaj Levice. Vydavatel: Levice, Petrohradská 216/3, Praha 10 - Vršovice, 101 00, Česká republika, IČO 49628089